

Emotionele Oneindigheid

Schrijver: Timon Flikweert
Coverontwerp: Timon Flikweert
Foto's gemaakt door: Nilab Raufi

ISBN hardcover: 978 94 036 0258 5
ISBN paperback: 978 94 036 0259 2
ISBN e-boek: 978 04 639 3256 8

NUR: 740

1e Druk, 2020
©Timon Flikweert

Emotionele Oneindigheid

Een diepe analyse van de stelling
'Emoties en gevoelens zijn de dirigent
van het orkest des levens.'

Timon Flikweert

Timon Flikweert Publishing
Oostburg, 2020

Gezet en gedrukt bij Mijnbestseller B.V. – 2020

©Mijnbestseller B.V.

©Timon Flikweert Publishing

Printed in The Netherlands

www.mijnbestseller.nl/timonflikweert

Eventuele op- en aanmerkingen over deze of andere uitgave kunt u richten aan:

e-mail: timonflikweert@gmail.com

Met betrekking tot sommige teksten en/of illustratiemateriaal is het de auteur, ondanks zorgvuldige inspanningen daartoe, niet gelukt eventuele rechthebbende(n) te achterhalen. Mocht u van mening zijn (auteurs) rechten te kunnen doen gelden op teksten en/of illustratiemateriaal in deze uitgave dan verzoek ik u contact op te nemen met de auteur via het e-mailadres: timonflikweert@gmail.com

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die desondanks onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaardt de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid. Voor eventuele verbeteringen van de opgenomen gegevens houden zij zich aanbevolen.

Deze uitgave is gedrukt op Houtvrij Offset (HVO) papier.

Sommige rechten voorbehouden/Some rights reserved

Behoudens de door de Auteurswet 1912 gestelde uitzonderingen, mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd (waaronder begrepen het opslaan in een geautomatiseerd gegevensbestand) en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan alle vrienden van de mensheid.

VOORCITAAT

De centrale stelling van dit boek is:
'Emoties en gevoelens zijn de dirigent
van het orkest des levens.
Van de kwaliteit van het leven
tot de reden om te spelen.'

Deze stelling zal multidimensionaal worden getoetst
aan de hand van de volgende dimensies:

- 1- De Juridische Dimensie
- 2- De Sociaal-Culturele Dimensie
- 3- De Politieke Dimensie
- 4- De Religieuze Dimensie
- 5- De Psychologische Dimensie
- 6- De Biologische Dimensie
- 7- De Creatieve Dimensie
- 8- De Digitale Dimensie
- 9- De Filosofische Dimensie
- 10- De Concluderende Dimensie

VOORWOORD

**“De kunst van het schrijven is de kunst van het onderzoeken
waarin je gelooft.”**

- Gustave Flaubert (z.d.)

Al op jonge leeftijd ben ik vaak, net als iedereen, in aanraking gekomen met mijn emoties en gevoelens. Emoties en gevoelens die je soms weleens liever niet hebt. Die er soms voor zorgen dat je het verkeerde zegt of het verkeerde doet. Maar die je tegelijkertijd kunnen laten inzien wat waardevol voor je is.

Wat jouw levenswaarde en levenszin is.

Wat jouw wil, verlangens en behoeften zijn.

Wat jou maakt tot de persoon die je bent evenals de persoon die je kan worden.

Door dit beter te leren begrijpen, dacht ik begin vorig jaar, zouden we wellicht meer grip op ons eigen leven kunnen hebben. Dan zouden we wellicht onszelf en anderen gelukkiger kunnen maken. Dan zouden we wellicht zelfs beter ontwikkelde mensen kunnen worden.

Maar omdat dit je brengt in een bijzonder complexe en uitgebreide wereld, kwam ik er al heel snel achter dat de mogelijkheden oneindig leken.

Ook was het lastig om achtergrondinformatie te vinden, doordat, alhoewel er heel veel onderzoeken zijn verricht naar onze emoties en gevoelens, we nog grotendeels in het duister tasten.

Doch moest alles dienstbaar worden gesteld voor het geheel, wilde ik die wereld van oneindigheid ook voor anderen openstellen, tot zelfs eigenhandig oplossen. Wat ik later juist vanwege die oneindig lijkende mogelijkheden de passende titel ‘Emotionele Oneindigheid’ gaf.

Zo kwam het dat ik mezelf op zeer korte tijd moest specialiseren op zowat alle dimensies die antwoord konden geven op de centraal gestelde stelling, of die op zijn minst een bijdrage konden leveren aan een antwoord daarop.

Daarvoor heb ik mezelf met intense overgave geworpen op elke afzonderlijke dimensie, de belangrijkste dingen onderzocht en uitgewerkt, en liet ik het daarna weer voor wat het is. Opdat alleen zo strikt het bruikbare gebruikt wordt evenals al de ballast achterwege gelaten wordt. Het is immers al moeilijk genoeg...

Ik wilde namelijk het boek, dat vanaf het begin af aan al meer dan 300 pagina's zou moeten hebben, binnen acht maanden geschreven hebben. Dus moest ik wel zo efficiënt mogelijk aan de slag gaan.

Zo zou ik de twee maanden zomervakantie van 2019 er uiteindelijk aan besteden, evenals het eerste halfjaar dat school weer voor mij begon.

En dat deed ik ook. Dat lukte mij uiteindelijk, zal ik willen zeggen, voornamelijk door de honderden uren die ik besteed heb in het ZB Planbureau en Bibliotheek van Zeeland in Middelburg. Daar kwam ik niet alleen goed tot rust, waardoor ik me volledig kon focussen.

Ook lagen daar de literaire rijkdommen van alle grote schrijvers uit de geschiedenis. Van Schopenhauer tot Nietzsche, van Kant tot Kierkegaard, van Freud tot Jung, en ga zo maar door...

Veel herkenning valt daarmee te vinden in de 'Overpeinzingen-serie', indien je mijn vorige boeken hebt gelezen. Deze herkenning komt tot stand door dezelfde achterliggende gedachten en gevoelens waarmee ik al mijn boeken tot stand laat komen. Iets wat in stapjes eigenlijk zo zelfs een eigen kringloop heeft.

Eerst doe ik namelijk onderzoek voor mijn boeken, door tientallen boeken te lezen (voor dit boek zelfs meer dan 50!) en ontelbaar veel documentaires en films te bekijken. Daarna creëer ik de structuur van het boek, maak ik een klein opzetje en kijk ik of en welke gespecialiseerde mensen ik kan vragen om stukken van mijn werk te valideren. Of natuurlijk om gewoon advies in het algemeen aan hen te vragen over bepaalde onderwerpen.

Doch gaat niet alleen mijn boek doorheen grote ontwikkelingen, ook ikzelf.

Het was voor mij en mijn literaire kwaliteiten simpelweg noodzakelijk om te beginnen met poëzie. Poëzie legt immers de basis voor het zien, begrijpen en aanspreken van emoties.

Als je vervolgens allerlei dingen te weten wilt komen over hoe en waarom we dit zouden moeten doen, zal je vanzelf je toevlucht beginnen te zoeken in de werelden van religie, politiek, psychologie en filosofie.

Dus dat is wat ik deed en nu nog steeds doe.

Ik probeer er echt beter in te worden. Deze combinatie, die ik zelf een jaar geleden de titel 'totaalliteratuur' gaf, wil ik zo volledig eigen maken.

Mens en maatschappij als één volledig samengebracht geheel.
Als een soort verdergaand stadium van antropologie...

Hiermee hoop ik tevens voor mijn politieke ambities het fundament te kunnen leggen. Ik wil namelijk vele malen dichterbij de mens komen. Ik wil hem kunnen begrijpen alvorens dat ik hem zo eenvoudig en effectief mogelijk kan helpen.

Daarvoor doe ik ervaringen op als schrijver (voor het geschreven woord), en doe ik daarnaast ervaringen op lokaal niveau op door in de steunfractie van Nieuw Gemeentebelang evenals in de Stadsraad Oostburg te gaan zitten en zo mee te denken, debatteren, discussiëren en keuzes te maken over belangrijke overheids-onderwerpen (voor het gesproken woord).

Extra uitdagend was dit werk boven al mijn eerdere werken wel, doordat ik, nogmaals gezegd, het mij had voorgenomen om het binnen een half jaar te voltooien.

Als je bedenkt dat mijn onderzoek bestond uit het lezen van meer 50 boeken en het boek zelf geschreven en herschreven is tot meer dan 100.000 woorden, besef je al snel wat voor een extra druk dat gaf.

Tevens kwam ik door omstandigheden alleen te staan voor mijn illustraties, waarvoor ik in eerste instantie een fotografe met modellen had geregeld, en moest ik dus snel met vervanging komen. Het idee was van het begin af aan om kwetsbare foto's te laten zien.

Om de mens op zijn meest menselijke manier te laten zien.
Later kwam er dan nog bij dat ik dit wilde combineren met een diep achtergrondverhaal.

Op een gegeven moment kwam ik daarom op het idee om een aantal van mijn rolmodellen te gebruiken. Als je de foto's ziet in samenwerking met het achtergrondverhaal, zal je daarmee ook wat meer over mij begrijpen.

Alhoewel dit op jou vast óf erg onduidelijk óf erg arrogant zal overkomen, kan ik al jarenlang voor mij zien tot wat ik in staat ben. Alleen zijn de opofferingen erg groot, evenals dat mijn sociale persoonlijkheid nog door wat angst wordt geremd. Dat is wat ik precies met die illustraties duidelijk probeer te maken.

Zo begrijp ik bijvoorbeeld heel goed hoe en waarom Nikola Tesla en Vincent van Gogh zichzelf verloren in hun werk. Waarom Friedrich Nietzsche, Galileo Galilei en Darwin bleven doorwerken, ondanks dat ze hun hele leven lang belachelijk werden gemaakt. Waarom Bobby Fischer zichzelf mogelijkerwijs na bekendheid helemaal verloor. Waarom Albert Einstein en Socrates zichzelf aan de staat overgaven. Evenals waarom Stephen Hawking en Steve Jobs hun eigen leven wilden blijven opofferen.

Dat kan ik allemaal zo goed als mogelijk begrijpen, alleen weet ik nog niet of dat het allemaal waard is voor mij of enigszins zou kunnen zijn...

Dat is mijn persoonlijke strijd met 'Emotionele Oneindigheid'.
Mijn intellect en motivatie op zeer gespannen voet met mijn emoties.

Hierbij wil ik daarom één ding goed uitleggen: hoe het mogelijk is dat ik dit soort dingen denk, onderzoek en uitwerk in zo'n korte tijd en op zo'n jonge leeftijd.

Voor alle duidelijkheid; ik gebruik geen drugs, ga ik ook nooit gebruiken.
Ik drink slechts op speciale gelegenheden alcohol, ga ik ook niet veranderen.
En ik gebruik geen beïnvloedbare medicijnen of andere verdovende middelen.
Noch gebruik ik Ritalin, Aderall of dergelijke middelen die mijn focus, creativiteit en productiviteit bevorderen.

Kortom: ik ga volledig nuchter en bij geest door het leven.

Dit is daarom menselijk werk in meest jeugdige ruwste vorm. Geen afleidingen. Geen excuses. Alles wat ik in dit boek zeg, sta ik in deze periode van mijn leven volledig achter en ben ik meer dan bereid toe om te verdedigen.

Mijn doel met dit boek en met mijn leven is immers vrij simpel: voorkomen dat het land en de wereld, met alle mensen waar ik van houd en adoreer, wordt vernietigd.

De grote emotionele levensvragen, die ik bijna allemaal dit boek behandel, hoop ik daarmee ook enigszins in een open werelds debat te kunnen werpen.

Dat steeds meer mensen erover aan het denken worden gezet, meer mensen kritiek gaan hebben en wellicht zelfs meer mensen de stappen gaan zetten om dergelijke onderzoeken uit te werken.

De gedachte dat 'wat niet weet niet deert' is er één die zo uit de wereld geholpen zou kunnen worden. Evenals de gedachten dat 'er toch genoeg slimme mensen rondlopen om die op te lossen' en 'dat wij als 'normale' individuen geen bijdrage kunnen leveren.'

Het is omwille van die reden dat ik dit boek als een soort gesprek heb geschreven.

Ten eerste heb ik zelf, net zoals Rene Descartes aangaf (z.d.), tijdens het lezen van non-fictie boeken altijd het gevoel dat ik in gesprek ben met de geest van de schrijver. Dat ik zijn gedachten en gevoelens kan volgen, zoals hij deze zelf uitschreef, En aangezien ik met name boeken lees van de grootste denkers uit onze geschiedenis, is dat specifieke gevoel dus erg sterk waarvan ik graag zou willen dat ik het aan jou kan overdagen.

Dit omdat ik er heilig van overtuigd ben dat dergelijke gevoelens inspireren en motiveren om in de voetsporen van die schrijvers te treden.

En ten tweede om het wat persoonlijker en toegankelijker te maken. Want door het informeel te behouden, hoop ik meer mensen aan te kunnen spreken dan met al die formaliteiten, die uiteindelijk toch niet veel te betekenen hebben.

Bovendien zijn mensen meer ontspannen wanneer ze informeel worden aangesproken. Wat er op zijn beurt voor zorgt dat ze hun geest meer open stellen, ze zullen dus meer open-minded zijn, waardoor ze dingen objectiever kunnen afwegen. En dat hebben wij nodig.

We hebben hét nodig onze problemen objectief te kunnen bespreken, rustig, kalm, gefocust en beheerst. Vandaar ook de vele witregels tussendoor die als functie een adempauze hebben evenals dat ze specifieke stukken benadrukken. Zo kan je ook gemakkelijker een pauze nemen om na te denken.

Of om op een later moment terug te keren, waardoor je er weer compleet anders kan naar gaan kijken. Als je dit doet, wat ik alleen maar kan aanmoedigen, zal je steeds meer beginnen in te zien hoe dingen in het verleden, heden en toekomst hebben gewerkt, werken en zullen werken.

Je zal steeds meer beginnen in te zien in welke mate wij de toekomst nog wel in onze eigen handen hebben én wat dit betekent en kan betekenen.

Nu ik je heb verteld hoe en waarom ik dit boek heb geschreven, rest er mij nog slechts enkele kleine, bijna voor de hand liggende, dingen te vermelden.

Eén ervan is dat je natuurlijk volledig vrij bent om dit boek te lezen op de manieren zoals je zelf wilt. Maar om dit zo comfortabel mogelijk te maken voor je, is het wel handig dat ik je hiervoor op voorhand zeg dat ik daarvoor vanachter in dit boek een register heb gemaakt. Hierin zal je de belangrijkste woorden treffen opdat deze zo in één handomdraai te vinden zullen zijn.

Ten tweede ben je natuurlijk volledig vrij om er mee te doen wat je wilt. Maar maak je alsjeblieft niet al te boos of gefrustreerd als sommige dingen erg direct en ongeremd staan opgeschreven. Het ligt voor de hand om dit te doen.

Dat is menselijk, zoals je later in dit boek meermaals zult zien.

Maar het wordt voor eens en altijd tijd om slimmer en beter te zijn dan dat. Om meer open te staan voor de ideeën en meningen van een ander, ongeacht of deze kwetsend zijn ja dan te nee.

Hoe gaan we anders de problemen van nu en de problemen die ons nog te staan wachten ooit kunnen oplossen?

Daarom hoop ik gewoon dat je mijn antwoorden net zo stimulerend en inzichtelijk zal vinden als ikzelf. En vergeet niet, uiteindelijk zijn deze antwoorden toch maar de wijsheden van een 19-jarige jongen...

Ten laatste wil ik nog éénmaal erg duidelijk maken dat ik volledig alleen in mijn werk sta. Mijn ideeën en meningen zijn de mijne en deze wil ik absoluut niet bestempelen op de mensen die geassocieerd met mij zijn of op de mensen die mij bij dit boek hebben geholpen.

Ook hoeven deze ideeën en meningen niet gelijk te zijn aan wat ik later denk. Naargelang wij ouder worden verandert immers onze visie gegarandeerd, doordat als we beter weten, we ook beter doen...

Timon Flikweert
Mei 2020
Oostburg, Zeeland

INLEIDING

Emotionele Oneindigheid is een antropologisch concepten boek. Het breekt verschillende bekende, evenals enkele vergeten debatten en hekelpunten in de filosofie open, met als einddoel antwoord te geven op de eerdergenoemde stelling. Dit einddoel wordt bereikt door enerzijds oude geraffineerde kennis te nemen en onder te brengen in een nieuw completer afgewerkt licht. En anderzijds wordt het bereikt door nieuwe objectieve kennis. Kennis dat geestelijke vernieuwing en belichaming van zelfcontrole ademt.

Het boek is hiervoor georganiseerd op een eenvoudige maar effectieve wijze, met een strakke structuur die van het begin af aan al duidelijk wordt gemaakt. Zo wordt er in Hoofdstuk 1 begonnen met het aankaarten van enkele algemene juridische stellingen, die ten grondslag liggen aan de centrale stelling. Vervolgens wordt er in Hoofdstuk 2 ingegaan op de sociaal-culturele aspecten, in concrete lijnen gebracht met het eerdergenoemde. De volgende dimensie brengt inzichten over de politieke kant van het geheel. In hoofdstuk 4 onthult de religieuze kant zich.

Ook de psychologische dimensie mag natuurlijk niet ontbreken, die wordt in hoofdstuk 5 behandeld. Opvolgend nog de biologische dimensie in hoofdstuk 6, de creatieve dimensie in hoofdstuk 7, de digitale dimensie in hoofdstuk 8 én de filosofische dimensie in hoofdstuk 9.

Emotionele Oneindigheid wordt dan afgesloten in Hoofdstuk 10, waarin dieper wordt ingegaan op de theoretische en praktische zin en de onzin van het geheel.

Emotionele Oneindigheid kan voor veel lezers in het begin als complex worden ervaren, doordat de som van de hoofdstukken groter is dan het geheel. Om dit gevoel toch enigszins te verminderen, is ervoor gezorgd dat de hoofdstukken ook afzonderlijk en in willekeurige volgorde te lezen zijn. Ook staan alle bronverwijzingen achterin het boek, opdat de lezer nog uitgebreidere informatie kan verkrijgen over Emotionele Oneindigheid. En er is een register opgenomen.

De lezer die al het bovenstaande in acht neemt, zal weinig tot geen moeite hebben om in Emotionele Oneindigheid zijn weg te vinden.

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1 – De Juridische Dimensie

1. De betekenisvorming van de mens *p.3*
2. De betekenisvorming door de mens *p.9*
3. Emotionele noodzaak om anderen te vergeven *p.19*
4. Emotionele noodzaak om anderen te helpen *p.31*

Hoofdstuk 2 – De Sociaal – Culturele Dimensie

1. Geslachtsverschillen *p.37*
2. Van kind tot volwassene *p.51*
3. Seksualiteitsverschillen *p.59*

Hoofdstuk 3 – De Politieke Dimensie

1. Gelijk zijn en gelijkwaardig zijn *p.67*
2. Vrijheid van meningsuiting *p.71*
3. Kwetsen en kwaad doen *p.75*
4. Racisme, seksisme en classicisme *p.89*

Hoofdstuk 4 – De Religieuze Dimensie

1. Deconstructie van het idee achter religie *p.101*
2. Deconstructie van de heilige geschriften *p.115*
3. Deconstructie van het idee na religie *p.125*
4. De religie der mensheid *p.129*

Hoofdstuk 5 – De Psychologische Dimensie

1. Het bewuste en het onderbewuste *p.137*
2. Dromen en de werkelijkheid *p.141*
3. Veranderingen van herinneringen *p.145*

Hoofdstuk 6 – De Biologische Dimensie

- 1. Emotionele epigenetica *p.157***
- 2. Gerechtigheid en rechtvaardig zijn *p.161***
- 3. Geluk en gelukkig zijn *p.165***
- 4. Liefde en verliefd zijn *p.173***
- 5. Egoïsme en hebzuchtig zijn *p.191***
- 6. Durf en moedig zijn *p.199***
- 7. Angst en bang zijn *p.201***

Hoofdstuk 7 – De Creatieve Dimensie

- 1. E.Q. & I.Q. *p.207***
- 2. Kunstmatige intelligentie *p.211***
- 3. Kunst & Kitsch *p.217***
- 4. Drank & Drugs *p.225***

Hoofdstuk 8 – De Digitale Dimensie

- 1. Social media en haar invloeden *p.233***
- 2. Het Romeinse Circus *p.239***
- 3. De emotionele simulatietheorie *p.245***

Hoofdstuk 9 – De Filosofische Dimensie

- 1- Onderscheidend vermogen *p.251***
- 2- Het menselijke karakter *p.261***
- 3- Zelfvertrouwen en zelfbeeld *p.269***
- 4- Omgaan met de betekenisloosheid *p. 279***

Hoofdstuk 10 – De Concluderende Dimensie

- 1. De eerste eindconclusies *p.289***
- 2. De tweede eindconclusies *p.295***
- 3. De laatste eindconclusies *p.299***
- 4. Het ‘Emotionele Oneindigheid’ stappenplan *p.303***

Epiloog ***p. 317***
Begrippenlijst ***p. 321***
Dankbetuiging ***p. 323***
Illustratie Verantwoording ***p. 325***
Literatuur ***p. 327***
Register ***p. 355***
Over De Auteur ***p. 383***
Van Dezelfde Auteur ***p. 385***
Contactpagina ***p. 387***

HOOFDSTUK 1

DE JURIDISCHE DIMENSIE

Stephen Hawking bij NASA's StarChild Learning Center, *Fotograaf onbekend*, 1980

Ondanks zijn wereldwijde bekendheid en roem voor zijn werken en hijzelf, streed één van 's werelds grootste denkers sinds begin zijn twintigste tegen de dodelijke spierziekte ALS. Een ziekte die zijn zenuwcellen aantastte tot volledige verlamming erop volgde. Plus, een longontsteking kostte hem zijn stem en bijna ook zijn leven. Maar ondanks die lange lijdensweg voor zichzelf, vrouw en kinderen, bleef hij maar voor de toekomstige generaties aan zijn theorieën doorwerken.

1.1 DE BETEKENISVORMING VAN DE MENS

“De moderne westerse beschaving is het resultaat van de vruchten van een handjevol genieën, die zijn doorgegeven aan een bevolking met het emotionele niveau van wilden en het culturele niveau van schoolkinderen.”

- Cyril Joad (z.d)

Mensen voelen steeds meer dat ze betekenis hebben of horen te hebben, dat ze zowel het recht als de plicht hebben om te leven, wanneer zij met een naderende dood in aanraking komen. Wanneer zij hun eigen menselijkheid onder ogen moeten komen. Wanneer zij zichzelf de vraag moeten stellen ‘wat hen meer of minder waard maakt dan een ander’.

Wanneer de normen en waarden vervallen, de bestaansvormen eindigen, de geheiligde geloofsvormen en eeuwenoude culturen gaandeweg worden afgebrokkeld en het er uiteindelijk op aankomt wie of wat de mens in zijn nature zelf is.

Om deze immens complexe vraag, die ook wel bekend staat als de vanitasgedachte, te kunnen beantwoorden, is het nodig onze eigen emoties beter te leren begrijpen. Om zo toch enigszins een objectief inzicht te kunnen krijgen, doordat onze emoties uiteindelijk dicteren in hoeverre wij menselijk zijn.

Als je bijvoorbeeld iemand echt wilt helpen, waaronder jezelf, om te leven of te overleven dan wordt dit immers uit je gevoel bepaald en niet door je denken (zie 1.4).

Wat het in beginsel onlogisch maakt om anderen te helpen omdat die drang tot stand komt uit emotionele reacties. En dat maakt het per definitie irrationeel...

Zelfs wanneer de opvoeding die je genoten hebt voor je eigen normen- en waardenstelsel heeft gezorgd, of wanneer manipulatie en indoctrinatie van de staat, religie of een dergelijk instrument daarvoor heeft gezorgd, blijft deze onvolledig en eenzijdig. De menselijke geest is simpelweg te zwak hiervoor.

Hetgeen je acties determineert zijn, en blijven zolang de mens zichzelf niet door emotionele conditionering (volgens het Pavlov-effect) in controle leert te houden, de gevoelens die je op het moment zelf voelt (zie 1.4).

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

In de loop der geschiedenis hebben we het vaak meegemaakt dat mensen zich door hun emoties anders voordeden dan hoe ze eigenlijk zijn, meestal door middel van banale bureaucratische instellingen en blinde gehoorzaamheid.

Een heel herkenbaar voorbeeld daarin is de massaorganisatie omtrent de propaganda van het nationaal socialisme, fascisme en communisme, van de afgelopen eeuw.

De mensen die deze bewegingen volgden waren niet te dom of incapabel om na te denken. Maar hun wrede aangesproken gevoelens overheersten dusdanig, dat zij compleet ander gedrag begonnen te vertonen.

Gedrag dat normaal niet eens in hen zou zijn opgekomen.

Gedrag dat achteraf als onmenselijk werd geacht.

Ze werden geketende slaven aan hun eigen angsten, behoeften, voorkeuren en afkeren.

Besef ook dat alles wat Adolf Hitler na zijn staatsgreep in 1923 deed via het Duits rechtssysteem, toentertijd legaal was of legaal werd gemaakt. In gelijke lijnen met hoe dictatoren dat vóór hem, evenals na hem, in het afgelopen eeuw dat deden.

En dat is allemaal nog niet zo lang geleden als dat we denken of hopen te denken...

Daarom was en is het nog steeds zo moeilijk om al de mensen die fout waren in de oorlog als schuldig aan te merken. Je bent immers volgens de wet alleen ontoerekeningsvatbaar als je er met je verstand niet meer bij bent, maar niet als je er slechts met je emoties niet meer bij bent.

Dat je als het ware de aanklachten en bewijsvoering tegen je niet begrijpt en niet kan begrijpen. Wat een elementair rechtsbeginsel is, aangezien je een onbekwaam iemand niet berecht.

Dit terwijl je emoties je verstand kunnen overheersen én tevens eveneens voortvloeien uit je brein, namelijk uit de neocortex en amygdala.

Dat proces verloopt als volgt: normaliter wordt informatie verwerkt in de thalamus, die de informatie op zijn beurt doorstuurt naar de hersenstam. De hersenstam stuurt die informatie dan vervolgens nog door naar de amygdala.

1.1 DE BETEKENISVORMING VAN DE MENS

Welke als gevolg daarvan peptiden en hormonen aanmaakt. Deze stoffen zorgen voor bepaalde emoties en daarmee voor bepaalde reacties op de situatie.

Echter, kunnen de eerste stappen volledig worden overgeslagen wanneer de mens in een 'vechten of vluchten'-scenario terecht komt (zie 6.6).

Alle informatie wordt in zo'n geval direct naar de amygdala gestuurd. Waardoor je emoties dus je gedachten zullen overheersen en je reactie op bepaalde situaties volledig dicteren. Doch is het inherent om de mensen die zich schuldig maken of hebben gemaakt aan dergelijke zaken op strenge wijze te blijven vervolgen.

Dit omdat ons hart te zwaar is van al de herinneringen aan dat ongerechtvaardigd verdriet dat het met zich mee draagt. De lessen die daaruit te halen zijn, moeten voor altijd met ons megedragen worden.

Nooit vergeten zegt ons geweten. En dat kunnen wij in dit geval ook niet...

Dit doordat het leven ons daartoe dwingt, doordat een deel van die pijn altijd aanwezig zal zijn. Dit omdat het geheugen altijd haar diepste wonden zal beschermen.

En al worden het door die voorbeeldvervolgingen, zoals die van Eichmann (1961), slechts voor volgende generaties gekweekte lessen om te overdenken en voor de ogen te houden. Mochten ze er niet zijn, dan zouden we het op den duur vanzelf beginnen te vergeten en dat is zeker géén optie (zie 5.3).

Emoties zorgen daarentegen absoluut ook voor goede dingen.

Eén van de grootste emotionele en culturele prestaties van de moderne wereld is toch wel zonder enige twijfel de verzorgingsstaat.

Een bijna volmaakte eenheid van verzorgingsarrangementen dat er met medeleven en oog voor het ongelukkige karakter van tegenspoed voor zorgt dat de beroepsbevolking gevrijwaard is van allerhande bestaansrisico's, goed is opgeleid en beschikt over redelijke tot uitstekende huisvesting (zie 3.).

Want hoe minder je in Nederland hebt, hoe meer je geholpen wordt. En hoe meer dat je hebt, hoe meer dat er je van je wordt afgepakt.

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

Daarmee vormt het als het ware een sociaal vangnet voor alle burgers. Zelfs de motivatie, levenszin en zelfvertrouwen worden er mee in balans gehouden. Plus, met oog op de toenemende vergrijzing, is het juist daardoor in het ergste geval mogelijk dat de ene helft van het volk volledig voor de andere helft van het volk kan en zal zorgen.

Zijn grootste prestatie is erdoor op zijn beurt de emancipatie van de arbeidersklasse geweest en, in een iets later stadium op de arbeidsmarkt, die van de jongeren en die van de vrouwen.

Een even grote, al dan niet grotere, emotionele prestatie van de moderne wereld is de seksuele emancipatie van onder andere vrouwen, homoseksuelen en transseksuelen.

Welke vandaag de dag nog als een vlinder uit zijn cocon aan het ontpoppen is.

Zo kan die emancipatie worden gezien als de belichaming van de moderne volksbeschaving. Doordat het individu steeds minder wordt afgerekend op zijn of haar geslacht, seksualiteit of ras.

Niet langer wordt de focus nog gelegd op afzonderlijke rechten en plichten en op een tot die groepen gerichte behandeling en omgang.

Maar draait het algemene leven strikt om universele mensenrechten; het hoogste en belangrijkste goed in de menselijke beschaving.

We komen door wetenschappelijke en technologische revoluties onophoudelijk dichterbij een tijd waarin iemand steeds meer zichzelf kan zijn (zie 8.1) en zo ironisch genoeg steeds meer niemand wordt, als een deel van iedereen (zie 1.4).

Eigenlijk klinkt dat heel raar als je erover nadenkt want terwijl wij voor de wet gelijkwaardiger en gelijkwaardiger worden aan elkaar (zie 3.1), worden we door die algemene acceptie steeds minder gelijkwaardig voor elkaar.

Iedereen wordt erdoor per slot van rekening als anders gezien, maar anders zijn wordt erdoor tegelijkertijd als normaal gezien.

Het zal er niet meer toe doen dat je er anders uit ziet. Je zal niet langer het effect en die aandacht krijgen die je eerder wel zou krijgen (zie 9.1).

1.1 DE BETEKENISVORMING VAN DE MENS

Het is een erg vreemd verschijnsel dat ervoor zou kunnen gaan zorgen dat groepssentimenten in de nabije toekomst nog meer boven individuele rechten zullen worden geplaatst (zie 3.4). Met als direct gevolg dat onrechtvaardigheid weer als vanouds om de hoek zal komen loeren.

Want net als bij de theoretische constructiefout van de staatsvorm democratie, zal het grootste lijden van het kleinste aantal mensen amper tot niet langer worden meegenomen bij het maken van beslissingen. De belangen van de meerderheid (de 51%) krijgt voorrang boven het belang van de minderheid (de 49%), waarbij de minderheid de status verkrijgt van offerdieren.

Zij zullen niet vrij zijn. Zij zullen overheerst worden door rechten en privileges, plichten en verplichtingen, waar zij helemaal niet om vroegen.

En vergeet niet, wij behoren allemaal wel tot een of andere minderheid (zie 9.3).

Tegelijkertijd zijn de naderende voltooiing van de emancipatie in samenwerking met de voortschrijdende eenheidsvorming van het staatskarakter, toch waardevolle in plaats van waardeloze gedachten gebleken omdat wij hierdoor binnenkort wellicht de tijden van onbeschaafdheid en onmenselijkheid achter ons kunnen laten.

Juist doordat wij elkaar steeds meer zullen accepteren en waarderen.
Juist doordat wij steeds meer één geheel zullen vormen (zie 1.4).

Alleen moeten wij wel uitkijken wat onze daadwerkelijke bedoelingen ermee zijn.

Soms kiezen we namelijk wel om het juiste te doen, maar met de verkeerde redenen. Andere keren kiezen we om het verkeerde te doen, maar met de juiste redenen. En aangezien we onze redenen nog niet eens in beeld hebben, is het noodzakelijk om die eerst via onze emoties en gevoelens in kaart te brengen.

Wat misschien gemakkelijker gezegd is dan gedaan,
maar beslist beter gedaan is dan niet gedaan...

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

1.2 DE BETEKENISVORMING DOOR DE MENS

“De mens is de maat van alle dingen.”

- Protagoras in zijn 'homo mensura'-theorie (z.d.)

Het is de mens die door zijn menselijke invulling betekenis aan iets en alles kan geven, zoals Kant al aangaf met zijn *Dinge für mich* en *Ding an sich*. Wij kennen en kunnen, volgend uit zijn redeneringen, niets anders kennen dan onze eigen subjectiviteit. In de praktijk noemen we dit daarmee ook wel foutieve syllogismen.

Wat inhoudt dat als we iets op een bepaalde manier benoemen of op een bepaalde manier bezien, het niet daadwerkelijk zo hoeft te zijn als dat wat wij aldus zodoende willen dat het is.

Als twee mensen bijvoorbeeld naar hetzelfde kijken, zullen zij altijd iets anders zien, denken en voelen. Dat heet perceptie, en via die perceptie, zonder of onder invloed van deceptie, is er geen volmaakte objectiviteit mogelijk.

In rechtszaken komt dit uitermate goed aan de orde. Hierin komen de emoties, eerder gezegd de bespeling van de emoties, namelijk héél erg sterk uit de verf.

Het gaat ongeveer als volgt: rechters moeten eerst iets begrijpen, de beweegredenen van de dader, voordat ze op rechtvaardige wijze kunnen ingrijpen. De schuld moet immers in meer of mindere mate kunnen worden toegerekend aan iets of iemand.

Daarvoor kijken zij met name naar het verschil tussen wat er is vastgelegd in samenhang met de getuigenverklaringen. Als je vervolgens een beetje creatief bent met je verwoording, denk aan de verdediging door advocaten, dan kan je al gauw bij je getuigenis de feiten zo verdraaien dat de realiteit anders lijkt dan dat het is. Dit terwijl je met je verhaal binnen de rechterlijke kaders blijft.

Er zijn zelfs advocaten, evenals ‘gewone mensen’, die in staat zijn om het slachtoffer te doen overkomen als de misdadiger en de misdadiger als het slachtoffer.

Plus, dat advocaten als een stel bloeddorstige hyena’s azen op procedurefouten en verzachtende omstandigheden. Met als gevolg dat hun client, ongeacht wat hij heeft uitgestoken, dus voor hetzelfde geld is hij een massamoordenaar of een kinderverkrachter, weer vrij rond kan lopen in de samenleving.

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

In de genoemde gevallen, en dan nog een heleboel achterwege gelaten, is dit, in mijn ogen, werkelijk te walgelijk en wreed voor woorden.

Voor de eenvoudige reden dat advocaten én rechters daarmee dan immers de nabestaanden en de slachtoffers bestraffen, en dus niet de misdadigers!

En te bedenken dat dit alles gebeurt, wellicht nog veel vaker dan we zouden denken, in deze 'hoogontwikkelde' wereld en tijd, is ronduit schandalig en mensonterend.

Zo is dit met name te herkennen in de subjectieve jurysysteem van Amerika.

Plus, dat er tevens nog veel meer fouten te vinden zijn in het Nederlandse 'objectieve' rechtssysteem door emotionele overheersing. Zo zullen we een andere foute toepassing, en eerder een veel mildere en aannemelijkere vorm ervan bespreken; crime passionel. Je hebt daar vast wel al eens gehoord in een film of in een boek.

Stel dat je bijvoorbeeld je geliefde in bed treft met een ander en je neemt, door al de agressie, woede en frustratie die je voelt op dat moment, direct het recht in eigen handen door die andere persoon iets aan te doen.

Dan kan je op grond van 'mentale overheersing door sterke emotionele impulsen' een aanzienlijke strafvermindering krijgen. Doordat je, in de ogen van het gerecht, eigenlijk geen kwade opzet had.

De morele onderscheidingen, wat als goed en wat als fout wordt gezien, worden dus op verschillende manieren zelfs in onze wetten en regels door onze emoties gedicteerd. Want, in lijn met het eerdergenoemde, je bent dan in dergelijke gevallen immers vanwege je verstand niet volledig ontoerekeningsvatbaar, maar wél minder toerekeningsvatbaar. Een apart verschil, maar absoluut wel een wezenlijk verschil.

Stel dat je in hetzelfde geval een dag zou wachten met je 'afrekening'.

Dan komt er volgens het huidige rechterlijke systeem al sowieso enige planning en zorgvuldigheid bij kijken, enige voorbedachte rade, en dus zal die aanzienlijke strafvermindering komen te vervallen.

Want je hebt het zagezegd met je verstand gedaan, niet langer onder invloed van heftige emoties. Je was weer heer en meester over jezelf geworden.

De arbitraire grenzen hierin zijn, zoals je aldus weer kan zien, bijzonder wankel.

1.2 DE BETEKENISVORMING DOOR DE MENS

Wat erg vreemd is, want eigenlijk is een wet, volgens de precedentwerking, geen wet als hij slechts af en toe geldig is, of als hij slechts voor bepaalde mensen geldig is.

Daar hebben immers vele groeperingen evenals vele grote denkers al eeuwen onmenselijk hard voor gestreden. Het gaat zelfs zó ver terug tot de Oude Romeinen. waar het oorspronkelijk met de volgende spreuk aan de orde werd gesteld: 'Pacta sunt servanda'; verdragen zijn er om nageleefd te worden.

Dus het feit dat daar allemaal in deze moderne tijd nog altijd zo onduidelijk en ongestructureerd mee om wordt gegaan, is zeer treurig en diep triest, in mijn ogen, omwille van velerlei redenen.

Want het zogeheten juridisch moralisme biedt daarnaast nog véél meer apartheden. Zo is iets dat legaal is, uiteraard niet per se moreel goed. Want alhoewel wij hopen dat onze wetten uitdrukking geven aan al het goede en rechtvaardige, blijkt dit vaak niet het geval te zijn.

Denk maar aan de massaorganisatie, propaganda, razzia's, genociden, concentratiekampen, menselijke proeven en dergelijke, in alleen al de vorige eeuw in Duitsland. Wat ik in het eerdere deelhoofdstuk al aanhaalde (zie 1.1).

Doch zijn er nog veel méér voorbeelden.

Zoveel gebeurtenissen die onze morele grenzen nu kilometers ver zouden overschrijden. Zo was slavernij heel lang legaal in Amerika. Werden de zuiveringen in samenhang met de goelags van Stalin indertijd geaccepteerd. De doodstraffen in Athene onder Draco, de religieuze vervolgingen en kruistochten in Oud Europa, Mao's Culturele Revolutie, het Cambodja van Pol Pot, het Irak van Hoessein evenals het Belgisch-Congo onder Leopold II. Die zijn zowat allemaal hetzelfde verhaal.

Elke wreedheid heeft namelijk zijn eigen karakter, context en tijd.

Want zelfs nu, zelfs nu hebben wij opnieuw te maken met een ongekende wreedheid: de Islamitische Staat (ISIS) met alle terreurbewegingen daaraan gekoppeld. Die een oneindige oorlog hebben opgeroepen tegen de westerse beschaafde wereld. Er zal nooit en te nimmer een winnaar van die oorlog gedefinieerd kunnen worden, doordat er letterlijk maar één terrorist de trekker weer over hoeft te halen in naam van één van die bewegingen en de vijand is als het ware opnieuw 'opgedoken'.

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

En buiten dit om, alsof dat nog niet erg genoeg is, worden dagelijks mensenrechten in honderden landen geschonden. In bijvoorbeeld een heleboel landen in Afrika en Azië wordt mensenhandel en kinderslavernij nog altijd toegepast. In Burundi en Congo wordt je voor niets op straat neergeknald, met een politie die niks zal en kan doen.

Mexico bijna precies hetzelfde verhaal. Plus al die drugs, al die ghetto's en achterstandswijken. Wat die allemaal al kapot hebben gemaakt en nog gaan kapot maken, het is onbeschrijfelijk. Maar daar zien we dan ook weer terug dat het gehele 'menselijke' universele rechtssysteem zelf overheersend slecht en kwaadaardig is (zie 4.1).

Hoe dan ook. Wreedheid kent ten opzichte van wat ik eerder zei simpelweg geen tijd. Om nog moreel en rechtvaardig te zijn en te willen zijn in deze tijd, moet je wel onder de invloed staan van enerzijds politieke indoctrinatie en manipulatie én anderzijds social media en andere sociaal-culturele vormen (zie 8.1).

En of die overheersende externe controle wel zo goed is, tsja, daar zal dit boek gaandeweg veel dieper op ingaan.

Belangrijk is dat wij in ieder geval kijken naar onze eigen bijdragen (de interne controle) en die allereerst onder volledige controle leren te krijgen. De rest komt later.

Daarom gaan wij nu onze pijlen weer richten op de factoren die invloed uitoefenen op onze menselijke invulling. Want niettemin staat de menselijke invulling door onze emoties allesbehalve alleen.

Tijd heeft daarnaast nog grote invloed, grotere invloed dan bijvoorbeeld de factoren manipulatie en indoctrinatie, op de vormgeving van die invulling. Naarmate men ouder wordt, meer ervaringen opdoet van het volwassen worden, door met name de omgang met andere mensen en andere omstandigheden, zal men als gevolg daarvan andere prioriteiten beginnen te stellen en aldus anders naar levenszaken kijken. De persoon zal zo een complete verandering aangaan in de eigen perceptie.

Door de invloed van deze sociale ervaringen veranderen we immers wie wijzelf zijn.

Zo zullen bepaalde dingen meer betekenis krijgen en andere dan weer minder.

1.2 DE BETEKENISVORMING DOOR DE MENS

Wat ervoor zorgt dat de betekenis, die aan iets is gegeven, slechts een moment-opname is. In ieder geval, zolang deze niet diep en stevig geworteld is in ethiek, moraal, rechtvaardigheid en solidariteit. Dat zijn de gebreken van dit moment.

De belichaming van dit gedachtencomplex steekt toch wel met kop en schouders uit in religie. Wij zijn door de tijd heen erachter gekomen dat de voornaamste reden waarom wij geloven in religie, is omdat er ooit iets uit niets moet zijn ontstaan.

Er heeft als het ware iets of iemand invulling aan onze eigen invulling gegeven.

Dat 'iets of iemand' is wat wij al eeuwenlang als onze schepper, ook wel God, bestempelen. Hij is synoniem aan dat wat wij nog niet kunnen verklaren.

Naarmate wij gaandeweg ons leven echter meer kunnen verklaren, wat met name door evolutie wordt gekenschetst, wordt zijn bestaan steeds minder aannemelijk. Onze onwetendheid is het enige wat hem als het ware nog in leven houdt.

Wat ervoor zorgt dat de enige reden dat wij überhaupt nog over een God spreken, is omdat we definitie aan zijn naam hebben gegeven. Niet omdat wij nog bewijzen hebben voor zijn bestaan noch per definitie enigszins kunnen hebben.

Daarom staat de biologie en wetenschap natuurlijk ook op zo een gespannen voet met religie. Wat later in Hoofdstuk 6 van dit boek uitgebreid zal worden toegelicht.

We geloven dus eenvoudig gezegd in een God, in een zelf-bestaand almachtig wezen, omdat er ooit iets, ons leven en ons zelfbewustzijn, uit niets is ontstaan.

Mede doordat wij een biologische noodzaak hebben, dat is eigen aan de natuur van de mens, om altijd een oorspronkelijke oorzaak bij een gevolg te zoeken, ligt dat dus erg lastig...

Deze oorzaak-gevolgrelatie ligt immers niet in feiten en meningen. Het menselijke verstand legt zelf automatisch die verbanden en is daarmee verknoopt met allerlei ontwikkelingen en overtuigingen.

Tevens bestaat er ook nog zoiets als overdeterminering. Wat inhoudt dat er situaties zijn waarin een gevolg te veel oorzaken heeft om er één als doorslaggevend te kunnen aanduiden. Maar naar mijn mening is dat hier niet het geval. Ik redeneer namelijk als volgt: niets kan per definitie niet bestaan.

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

Er is nooit een moment in ons universum geweest waarin er niets was; helemaal niets. 'Niets' valt onder de onmogelijke dingen en daarom kent het geen bestaan.

Sinds niets niet bestaat en niet kan bestaan, is al hetgeen wat resteert, alles waar onze menselijke invulling aan te pas komt, te allen tijde iets.

'Iets' bestaat, voor de mens in ieder geval, dus altijd.

Het kent geen begin en daarmee wordt de noodzaak van een schepper uitgeschakeld. Tevens kent het hiermee geen einde.

Wat het op zijn beurt theoretisch gezien aldus ook nog eens oneindig maakt.

Plus, het verschil tussen leven en bestaan wordt ermee duidelijk gemaakt. Bestaan is immers niet gelijk aan leven. Wij leven én bestaan. Maar na ons leven, evenals die van al de andere organismen, blijft ons bestaan voortgaan. Daarmee wil ik zeggen dat wij als mensen zijnde ongeveer 100 jaar leven in gedachten bij anderen.

Waarom in gedachten?

Omdat als je iemand totaal niet kent, die persoon niet bestaat voor je. Hetzelfde geldt voor jezelf natuurlijk. Als mensen jou totaal niet kennen, besta je gewoon niet voor hen. Iets wat James Baldwin ons wist te vertellen (zie 1.4).

Echter, na die 100 jaar leef je in de meeste gevallen niet meer en besta je nog slechts als herinneringen via de invloeden en genen die je tijdens je leven wist door te geven.

Wat betekent dat je bestaat zolang mensen je herinneren.

Als mensen het totaal niet meer over je hebben (je dus vergeten zijn), dan besta je niet meer. Door deze redenering zijn er veel dingen die dan blijven voortbestaan, maar niet meer door blijven leven. Iets wat ikzelf voor de mensheid in de vorm van een nieuwe menselijke soort, de Homo Immortalis, bezie (zie 10.4).

Kortom: leven is sterfelijk, bestaan is onsterfelijk.

1.2 DE BETEKENISVORMING DOOR DE MENS

In het geval van de mens is deze invalshoek in mijn ogen daarom uitzonderlijk interessant, juist vanwege die grote mate (evenals potentie) van menselijke invulling. Via deze redenering bepaalt ons zelfbewustzijn namelijk dat wij bestaan.

Probeer maar eens jezelf volledig af te zonderen. Doe dan je ogen dicht en stel je voor dat er niets, helemaal niets is. Focus jezelf volledig op die gedachte. Op dát moment zal je zelfbewustzijn roet in het eten gooien (zie 5.1).

Hij zal je zeggen dat jij nog bestaat. Want zoals ik later in dit hoofdstuk zal uitleggen, zorgt het zelfbewustzijn ervoor dat we kunnen filosoferen, analyseren en dergelijke.

Onze emoties en gevoelens bepalen hier echter nog iets anders.

Zoals de hoofdstelling al zegt, dicteren zij hoe men bestaat. Je zelfbewustzijn mag dan wel grotendeels je denken bepalen. Het is nog altijd ondergeschikt aan je emoties en gevoelens.

Wat de menselijke invulling tevens daarnaast nog meer doet, buiten het determineren of en hoe men bestaat, is ook het verschil tussen oorsprong en begin duidelijk maken. Zo wordt een oorsprong gegeven aan een gebeurtenis wanneer deze plaatsvindt, terwijl een begin verkregen wordt wanneer een gebeurtenis plaatsvindt.

Daarom kunnen we zeer waarschijnlijk wel uiteindelijk de oorsprong definiëren van tenminste ons universum. Maar aangezien ons universum slechts een minuscuul gedeelte is van het bestaan in zijn compleetheid, is het begin ongekend ver verwijderd van de oorsprong van datzelfde bestaan.

Wij kunnen simpelweg de oorsprong niet aan iets geven, dat in onze ogen niet kan bestaan. Dit omdat het menselijk verstand, vanwege ons inflexibele brein, volledig begrensd is aan de allereerste gebeurtenissen die wij wél kunnen terug redeneren.

Al die andere universums die bepalende factoren in het geheel zouden kunnen zijn, daar weten we namelijk simpelweg nog veel te weinig vanaf óf wij ontkennen dat ze überhaupt bestaan (zie 4.1).

Wat Lawrence Krauss ons door zijn boek 'Universum uit het niets' (2012) in een allesomvattend ogenschouw laat nemen.

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

Het is strikt omwille van die reden dat we filosofie vaak proberen te bewijzen via wetenschapsvormen zoals fysica. Of specifiek metafysica als we Aristoteles' 'Metafysica' (1^e eeuw voor Christus) en Kant's 'Kritiek op de zuivere rede' (1781) als bekendste voorbeelden mogen nemen.

Mochten wij dit immers niet doen. Mochten wij onze ideale ideeën en diepe denkbeelden niet aan juistheid en duidelijkheid toetsen, dan zouden het slechts losse kreten blijven.

Wat gewoon niet opschiet noch doet onderscheiden van al het overheersende en onderdrukkende dogma, dat wij juist zodoende willen tegengaan...

Zo blijken specifiek fysica en natuurkunde in dit geval zeer effectief, doordat uit deze redeneringen volgen dat de oorsprong van het universum (en daarmee tegelijkertijd in een later stadium ons leven), gegeven door onze menselijke invulling, niets anders kan zijn dan een coïncidente opeenvolging van gebeurtenissen (op goed geluk, zeg maar) die een onmisbaar onderdeel vormen binnen de oneindige compleetheid van het bestaan.

Klaas Landsman benoemde dit als 'fine-tuning for life' in zijn boek 'Naar alle onwaarschijnlijkheid' (2018).

Maar ook de relativiteitstheorieën van onder andere Albert Einstein en Stephen Hawking met aanvullende natuurkundige wetten maken dit uiteraard mogelijk.

Doch moet ik hier toegeven dat het tegelijkertijd ook meer complexiteit brengt want eerst was alleen de subjectiviteit slechts een probleem.

Dit terwijl nu ook de relativiteit van de tijd er als hekelpunt bij komt.

Er zijn dus twee onduidelijke variabelen en schalen waarop gemeten moet worden.

Voorbeeld hiervan: op grond van het onzekerheidsprincipe van Heisenberg is de hoeveelheid energie des te onzekerder naarmate de tijdschaal kleiner is. Dit betekent dat iets, door de beweging van zijn energie, door ons als niets kan worden gezien, omdat we het op een gegeven moment niet eens meer kunnen zien en vice versa. Iets kan hierdoor niet ontstaan uit niets zolang hetgeen wat als niets wordt gezien niet de potentie van iets in zich heeft.

1.2 DE BETEKENISVORMING DOOR DE MENS

Simpeler gezegd: we geloven pas dat iets iets is,
als we het zien óf weten dat we het gaan kunnen zien.

Maar dan verandert de vraag naar: 'Hoe weten we dat we iets gaan kunnen zien?
Vanwaar toch die verwachting?' Daar zal hoofdstuk 4 nog uitgebreid op doorgaan.

EMOTIONELE ONEINDIGHEID

1.3 EMOTIONELE NOODZAAK OM ANDEREN TE VERGEVEN

**“Wij mogen hen niet haten die ons verkeerd behandelen.
Voor wanneer wij hen haten, worden precies zoals zij...
Zielig, verbitterd en onbetrouwbaar.”**

- William Shakespeare in zijn toneelstuk ‘Hamlet’ (1609)

We moeten onszelf in het kader van het juridisch moralisme afvragen of én hoe wij iemand moeten berechten die de emoties en gevoelens mist om schuld te ervaren (zie 1.2). Met de bijkomende vragen of vergelding, oftewel wraak, dan nog wel gerechtvaardigd is (zie 6.2) en of vergeving zo wel hoort plaats te vinden.

Om die vragen te beantwoorden, kijken we allereerst naar de effectiviteit van de doodstraf. Immers werd die eeuwenlang door ons gezien, en nu nog steeds door onder andere delen van de Verenigde Staten en zowat alle islamitische gemeenschappen, als dé beste wraak (en aldus rechtvaardigingsvorm) tegen misdadigers.

Eén die niet alleen onze behoefte naar wraak in meer of mindere mate kan bevredigen. Maar één die ook onszelf bij uitvoering als aanklagers nog enigszins menselijk behoudt. Raar genoeg wordt dat laatste ook als argument gebruikt.

Dit terwijl het juichend en openlijk stenigen van iemand, wat nu in voornamelijk islamitische gemeenschappen nog altijd gebeurt, naar mijn mening als alles behalve menselijk kan worden geacht (zie 4.1).

Maar goed, waar wij voornamelijk naar moeten kijken, is die specifieke afweging in enerzijds moraliteit en anderzijds in behoefte naar wraak.

Doch zou het uiterst onhandig zijn om alles zelf te gaan onderzoeken, als dit werk al gedaan is. Amnesty International, die ervoor zorgde en tevens nog altijd zorgt voor de wereldwijde afschaffing van de doodstraf, concludeerde namelijk uit wereldwijd erkende onderzoeken en studies decennia geleden al; dat straffen niet moeten worden opgelegd uit wraak.

En dus tonen zij hiermee ten eerste aan dat de doodstraf zijn argumenten verliest. En ten tweede brengen zij de vraag ‘hoe wij iemand moeten berechten en straffen’ ermee in een volgend stadium.

Nu moeten wij onszelf immers afvragen: als de doodstraf niet werkt, wat dan wel?

Daar geeft Amnesty International geen concreet antwoord op want volgens hen dienen straffen strikt gegeven te worden om zowel een duidelijk waarschuwend signaal als een opvoedende les af te geven aan de rest van de samenleving (zie 8.1).

Echter, als straffen daadwerkelijk zo zouden horen te gaan, dan zou martelen toch veel eerder voor de hand liggen? Door te laten zien dat wij nog altijd God en Duivel tegelijkertijd kunnen spelen en iedereen die aan ons komt, kapot kunnen krijgen...

Nee, want zoals we later in dit boek zullen zien, leidt twee keer het kwade niet tot het goede (zie 4.1). Het zou ons niet veel beter maken dan de misdadiger. Je moet immers in beide gevallen heftige emoties hebben voor wie je wilt straffen, bij martelen tot zelfs bij doden.

Zelfs in het geval dat de persoon in kwestie meerdere brute moorden heeft begaan, zoals bijvoorbeeld een psychopaat als Ted Bundy, begaan wij er zelf zo ook één. Psychopaten zoals hij, erg belangrijk om aan te halen, hebben amper schuldgevoelens.

Schuld werkt als een sociale controle, beheerst mensen in hun ethiek en moralisme.

Aangezien dergelijke mensen hiervan dus simpelweg een tekort hebben, wat zelfs door emotionele conditionering niet meer goed zou kunnen worden gemaakt (zie 9.1), zouden wij als 'gewone mensen' en aanklagers zijnde een dubbele fout begaan.

Ten eerste, door onszelf te verlagen naar hun niveau. En ten tweede, doordat we een zinloze en eindeloze strijd aangaan die ons veel kostbare tijd en energie kost.

Dus moeten we er iets beters op vinden.

Zelfs iets beters dan dat wat wij nu hanteren. Nu hanteren wij namelijk als ergste wraakstraf enkelvoudige en meervoudige 'levenslange' gevangenisstraffen, beginnend vanaf 25 jaar voorwaardelijk.

Wat bij goed gedrag nog eens wordt teruggebracht naar 2/3 van die straf. Waardoor een misdadiger, ongeacht wat hij heeft gedaan, in een Nederlandse gevangenis, die doorheen de gehele wereld als een lachertje bekend staat, volledig betaald en verzorgd door de belastingbetaler zijn vrijlating kan afwachten.